

СИНГАЇВСЬКА Г.В.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ЕКСПРЕСИВНІСТЬ АНТРОПОНІМІЧНОЇ ЛЕКСИКИ В ІСПАНОМОВНОМУ ГАЗЕТНО-ПУБЛІЦИСТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

У статті висвітлюється роль емоційно-експресивних іменувань та способів реалізації експресії через власне ім'я в газетно-публіцистичному дискурсі іспанських ЗМІ. Досліджуються способи створення експресивності й вираження емоційності та оцінки для всіх груп антропонімів: словотворчі, морфологічні, лексико-синтаксичні, екстралінгвістичні.

Ключові слова: власне ім'я, антропонімічна система, газетно-публіцистичний дискурс, емоційність, експресивність, оцінка, конотація, функція.

В статье освещается роль эмоционально-экспрессивных именованных и способов реализации экспрессии через собственное имя в газетно-публицистическом дискурсе испанских СМИ. Исследуются способы создания экспрессивности и выражения эмоциональности и оценки для всех групп антропонимов: словообразовательные, морфологические, лексико-синтаксические, экстралингвистические.

Ключевые слова: имя собственное, антропонимическая система, газетно-публицистический дискурс, эмоциональность, экспрессивность, оценка, коннотация, функция.

In this article the role of expressive denominations receives a coverage as well as methods of realization of expression via proper name in newspaper and publicistic discourse of Spanish media. It also studies the creation methods of expressivity and expression of emotionality and evaluation for all groups of anthroponyms: word-building, morphological, lexico-syntactical and extralinguistic.

Key words: proper name, anthroponymic system, publicistic discourse, emotionality, expressivity, evaluation, connotation, function.

Актуальність дослідження. Стаття присвячена дослідженню системи емоційно-експресивних антропонімів, тобто іменувань осіб, в газетно-публіцистичному дискурсі. Увага до афективної лексики в цілому і до антропонімічної афективної лексики зокрема останнім часом помітно зростає, оскільки в ЗМІ відбувається діалог “автор — читач”.

Сингаївська Г.В.

Інтерес до вивчення власної назви продиктований різноплановістю її функціонування, широким спектром її стилістичних можливостей, тому що онім здатний бути концентратом об'ємної екстралінгвістичної, в тому числі культурологічної інформації. Власна назва не тільки вказує на об'єкт або явище, вона виконує різноманітні прагматичні завдання, одним із шляхів досягнення яких є експресивність і емоційність пропріальної лексики.

Газетно-публіцистичний дискурс насичений власними назвами, особливо антропонімами, оскільки предметом даного дискурсу є соціальна діяльність людини, що має, здебільшого, особистісні орієнтації. Однак власні назви з точки зору емоційно-експресивної оцінки в цьому виді дискурсу досліджені не достатньо. Вказівка на дійову особу є важливою і часто обов'язковою характеристикою газетно-публіцистичного дискурсу при інформуванні читача про ті чи інші події. Крім того, текст газети може “найбільш жваво й оперативно відображати тенденції свого часу, безпосередньо співвідноситися з розвитком суспільства” [1:65].

Проблема вивчення емоційно-експресивної антропонімічної лексики на матеріалі іспанських ЗМІ поки що не привернула уваги дослідників, і тому у статті зроблена спроба висвітлення ролі емоційно-експресивних іменувань та способів реалізації експресії через власне ім'я в актуальному на сьогодні дискурсі.

Об'єктом дослідження, таким чином, є корпус емоційно-експресивних власних назв (антропонімів) іспанських ЗМІ.

Предметом дослідження стали засоби створення експресії і вирази емоційності, що використовуються у виявленому корпусі антропонімів.

Мета статті — розглянути функції емоційно-експресивних антропонімів в газетно-публіцистичному дискурсі і способи вираження авторської позиції за допомогою цих онімів.

Матеріалом дослідження слугували емоційно-експресивні антропоніми, вилучені шляхом суцільної вибірки з газетних публікацій політичної, соціально-економічної, культурної, спортивної тематичної спрямованості (друковані та інтернет версії іспанських газет El PAÍS, ABC, El Mundo) за 2000–2014 роки. Для об'єктивності

та достовірності аналізу також використовувалися дані тлумачних, енциклопедичних, спеціальних словників та інших лексикографічних та довідкових видань.

Наукова новизна статті полягає в тому, що на матеріалі проаналізованих емоційно-експресивних антропонімів у рамках газетно-публіцистичного дискурсу іспанських ЗМІ зроблено спробу виявити набір методів і засобів створення виразності, агітації і пропаганди за допомогою пропріальної лексики в газетах різної ідеологічної та соціальної спрямованості, оцінити їх з точки зору специфіки дискурсу.

Під газетно-публіцистичним дискурсом сучасні дослідники розуміють “самостійний тип дискурсу, який представляє собою сукупність мовних творів, об’єднаних семантичними, комунікативними, функціонально-цільовими та іншими відносинами, але головним чином, комунікативною метою — прагненням адресанта впливати на реципієнта, підготувати його до адекватної, з точки зору відправника інформації, взаємодії всередині соціуму шляхом повідомлення йому в тій чи іншій мовній формі предмета мовлення — значимої для соціуму події, явища, факту і т. п.” [2:11–12].

Газетно-публіцистичний дискурс має ряд особливостей: стилістична неоднорідність, комунікативна значимість, соціальна оцінність, поєднання стандарту та експресії, специфічний характер експресивності, яка є однією з основних відмінних рис сучасної мови ЗМІ. У комунікативному аспекті найбільшою значимістю володіють антропоніми.

Антропонімам притаманна експресивність, емоційність, оцінність і конотація. Експресивність, оцінність і емоційність взаємопов’язані між собою і представляють єдину систему на різних рівнях. Оцінність і емоційність (семантична категорія) – на лінгвістичному рівні, а експресивність (прагматична категорія) – на мовному рівні. Конотація об’єднує всі ці положення і являє собою систему емоційно-оцінних-експресивних засобів, виражених у слові, фразі і т. д. [3:9].

У мові преси нейтральну модальність має тільки публічна модель імені референта, яка не завжди збігається з його офіційною

формою іменування. Публічними моделями можуть бути повне паспортне ім'я, прізвисько, підпільна кличка (*alias*), артистичне ім'я, псевдонім і т. д. [4:120].

З іншого боку, діячі політики, культури, літератури, церкви повинні бути представлені в публікаціях під своїми повними паспортними іменами або в одному з їхніх композиційних варіантів. Будь-який відхід від даної форми іменування референта набуватиме емоційно-оцінної конотації, як позитивної, так і негативної. Наприклад, використання в публікаціях тільки особистого імені референта, що має двох або трикомпонентну модель, у більшості випадків несе негативну конотацію, оскільки подібна практика редакціями основних іспанських газет вважається політично некоректною:

Desde aquí os emplazo, creyentes, agnósticos y ateazos: venid y vamos todos con flores a Mariano. ¿Que qué Mariano? Hijos de mi vida, con tanta final histórica estáis a por esféricos y hay que explicároslo todo. Pues Mariano, Mariano: a secas. Hablo del presidente. Del líder. De ese señor que llama al pan, pan; al vino, vino; y al aborto, asunto. (EL PAÍS, 17/05/2014). Автор критикує прем'єр-міністра Іспанії Маріано Рахоя за законопроект щодо обмеження абортів.

Єдиним політиком високого рангу, якого в іспанських ЗМІ називають по імені, є Феліпе Гонсалес:

Porque ni el Gobierno de Rajoy, ni el de Zapatero, ni Aznar, Felipe, ni Calvo Sotelo o Suárez, habrían tenido algún margen de maniobra ante esta locura. (ABC, 05/10/2014).

Las declaraciones de Felipe sobre el caso Lukoil, por mencionar el ejemplo más reciente, suenan a amable reprimenda paternal al lado de la carga de profundidad lanzada hace unos días por Aznar contra Rajoy y su equipo. (ABC, 28/11/2008).

Прагнення до негативної оцінки іспанських політиків також простежується у розмовних порівняльних зворотах: *Tener más morro que Felipe González* (бути безсовісним і цинічним). Феліпе Гонсалес Маркес – іспанський державний і політичний діяч, прем'єр-міністр Іспанії з 1982 по 1996. Фразеологізм демонструє суспільну думку щодо цього політика. *Pintar menos aquí que Loyola de Palacio en un Sex*

Shop (рідко з'являтися десь). Ігнасія де Лойола де Паласіо – іспанський політик, заступник голови Європейської комісії, комісар по питаннях транспорту і енергетики в 1999-2004 роках, відома своєю аристократичністю. Її ім'я фігурує також в іншій розмовній фраземі – *trabajar menos que el peluquero de Loyola de Palacio* (мало працювати), у якій виявляється іронічне ставлення іспанців до зачіски політика (досл. працювати менше ніж перукар Лойоли де Паласіо) [5:305].

У питанні способів створення експресивності й вираження емоційності та оцінки за допомогою пропріальної лексики в періодичних виданнях ми будемо виходити із зробленої І.А. Паневіною аналогічної класифікації на базі дослідження смоленських ЗМІ [3]. Згідно з висновками автора, експресія і емоційна оцінка в особових іменах виражається словотворчими, морфологічними, лексико-синтаксичними і екстралінгвістичними засобами [3:12].

Словотворчі засоби. У нашому дослідженні ми зупинимося на гіпокористичних, демінутивних і пейоративних формах особових імен, в яких найбільш яскраво проявляється експресивно-оцінний компонент.

Розглянемо роль експресивно-оцінних суфіксів (збільшувальних, зменшувальних або гіпокористичних), що надають імені оцінної семантики.

Проведений аналіз зібраного матеріалу показав, що найбільш продуктивним суфіксом в системі іспанського відантропонімічного словотвору є суфікс *-ismo* для позначення різних явищ політичного і соціального життя суспільства: *franquismo*, *kantismo*, *kennedismo*, *aguirrismo*, “*felipismo*”. Наприклад: *Las fuentes consultadas coinciden en que la operación Púnica acaba de un plumazo con las hipotéticas aspiraciones de Esperanza Aguirre de encabezar la candidatura al Ayuntamiento, pero también es el fin del aguirrismo. Una organización que fue el principal núcleo de resistencia al liderazgo de Rajoy durante los años de **Gobierno** de Zapatero.* (EL MUNDO, 03/11/2014). Використання в текстах публікацій подібних дериватів значною мірою економить простір газетної смуги, “синтезуючи в одному слові те, що в іншому випадку вимагало б розгорнутих коментарів і пояснень” [6:422].

У політичному дискурсі деривати з суфіксом *-ismo*, надають тексту офіційний (іноді невинуватим піднесений) характер.

Термін “*felipismo*” є найбільш частотним у публікаціях іспанської преси, причому в залежності від контексту цей термін може нести різні відтінки значення, іноді прямо протилежні. З одного боку, “*felipismo*” конотується як політична доктрина соціал-демократії або як досить тривалий період історії країни, коли при владі була Соціалістична робоча партія Іспанії (PSOE) на чолі з Феліпе Гонсалесом: *Felipe González fue elegido secretario general del partido en aquel encuentro y con él nació el 'felipismo', una forma de hacer política que no se entiende sin su otra cara: Alfonso Guerra.* (EL MUNDO, 26/10/2014).

З іншого боку, текстове оточення терміна часто впливає на семантику новоутворення, надаючи йому негативної оцінки: *Y otro tanto se puede decir de Josep Borrell, que quiso volar por su cuenta y el felipismo todopoderoso le cortó las alas.* (ABC, 30/03/2004); ...y *exigía poner fin al «felipismo oligárquico».* (ABC, 29/10/2010).

Зазвичай негативні конотації терміна як символу корупційної політичної влади зустрічаються в публікаціях консервативної преси (ABC, El Mundo), рідше в газеті El País, яка є друкованим органом Соціалістичної робочої партії Іспанії (PSOE): *El exdirector general de la Guardia Civil, la cara más visible de la corrupción durante el declive del felipismo, estuvo diez años entre rejas.* (ABC, 01/06/2014).

Для дискурсу преси характерне використання суфікса *-ista* для створення на базі антропонімів лексичних одиниць із позначеннями послідовників, прихильників тих політичних діячів, імена яких складають дериваційну основу: *fidel-ista, pujol-ista, zapater-ista, rajoy-ista, aguirr-ista* і ін. Суфікс *-ista* висловлює абсолютно нейтральне найменування відношення до особи, наприклад, “*felipista*” від імені Феліпе Гонсалеса (Felipe González), колишнього голови іспанського уряду: *la revolución felipista* (EL PAÍS, 30/11/2012), *la etapa felipista* (ABC, 30/12/2007), *el socialismo felipista* (ABC, 23/09/2003) і т. д. Водночас похідні від тієї ж основи на *-esco* (*-esca*) надають пейоративного відтінку дериватам: *Hace años, el Gobierno felipesco construyó una curiosa teoría según la cual sólo el presidente y los*

ministros «son Gobierno»; los secretarios de Estado y otros importantes cargos de la Administración no lo eran. (ABC, 11/08/2001).

Дуже цікавим в іспанському періодичному тексті є вживання аугментативного компонента *-azo* з власними назвами відомих людей: *rajoyazo* (Mariano Rajoy), *tamayazo* (Eduardo Tamayo), *garzonazo* (Baltasar Garzón), *almodovarazo* (Pedro Almodóvar), *tejerazo* (Antonio Tejero). Суфікс *-azo* вважають одним з найекспресивніших завдяки не лише його фонологічній конфігурації, а й первинній семантиці збільшеності, що сприяє появі слів зі значенням захоплення, подиву, несхвалення, осуду тощо. Чимало таких неологізмів отримує тенденційний характер, оскільки журналісти вдаються до них для вираження згоди/незгоди з публічною думкою [7:146].

Наприклад: *Las consignas a favor de la independencia marcaron ayer el desarrollo de la manifestación convocada en San Sebastián por la izquierda abertzale, EA y Alternatiba, en la que miles de personas rechazaron también el "tejerazo" de la sentencia sobre el Estatut.* (EL PAÍS, 10/07/2010);

Estaba yo el otro día chupando guijarros (una actividad que aprendí en Molloy, una de las obras maestras de Samuel Beckett), cuando recibí la noticia del último rajoyazo. (EL PAÍS, 21/07/2012);

Curiosamente, el 'tamayazo' -la 'espantá' de los diputados socialistas Eduardo Tamayo y María Teresa Sáez en la Cámara autonómica cuando el PSOE tenía la posibilidad de gobernar en coalición con IU- lo encumbró. (EL MUNDO, 27/10/2014).

Дериват *el tamayazo* використовують для позначення переходу депутатів з однієї політичної партії в іншу. Уперше цей термін використали під час подій травня 2003 р., коли депутати Е. Тамайо та М.Т. Саес після оголошення результатів місцевих виборів вийшли з Соціалістичної партії [7:147].

Особливий ефект при використанні гіпокористичного імені досягається, коли воно використовується в іронічному сенсі (йдеться про безуспішні спроби глави Каталонії Артуро Маса ініціювати референдум за незалежність Каталонії, проведення якого уряд Іспанії на чолі з Маріано Рахоем вважає неконституційним):

Arturito Mas se ha reunido con Rajoy, de nuevo en la Moncloa, (y es la quinta). La reunión, según publica el ABC, duró dos horas y veinte minutos, y fue de todo menos cordial. El plato fuerte, como no podía ser de otra forma, el que se le permita realizar su famosa consulta para independizarse de España. Yo no sé, y miren que le he dado vueltas al asunto, si Arturito vive en tontilandia, en la Luna, o quizás a lo mejor en Marte, pero de lo que sí estoy seguro es que aquí en la Tierra, no. Porque si no es que no se comprende que siga en sus treces de querer seguir con su consulta secesionista. A Mas se le ha vuelto a decir de nuevo que no, no, nooooo, a sus pretensiones soberanistas. (ABC, 18/08/2014).

Демінутивні форми імені здатні маркувати як позитивне, так і негативне ставлення до референта, а також рівність рольових відносин референтів (за віком, за соціальним становищем), характер цих відносин (дружній, демократичний):

Los propios clásicos, para molestar de verdad, usan el diminutivo, y Quevedo le llama a Góngora «alguacil del Parnaso, Gongorilla», y los dos le dan el diminutivo a Lope. Lopillo lo llama Quevedo («Por tu vida, Lopillo, que me borres», etcétera), y Lopico le dice Góngora («Dicen que ha escrito Lopico contra mí versos adversos», etcétera). Lo más molesto que se le podía decir a Felipe González es Felipillo; a Jordi Pujol le fastidia mucho lo de Pujolet, y a Aznar le jeringa cantidad que le llamen Aznarín. (ABC, 30/07/2001).

У цих прикладах зменшувальні форми імен є не стандартним способом іменування особи, а формами вираження суб'єктивної оцінки. Крім цього, використання демінутива імен в цитатах служить досягненню двох цілей. З одного боку, вони опосередковано передають ставлення мовця до свого співрозмовника, з іншого, прагматична заданість даних семіотичних моделей імені організує ритміку тексту і створює умови для передачі оцінності, емоцій та експресії в поведінці дійових осіб публікації. У наведених прикладах ім'я голови уряду Іспанії представлено оказіональним прізвиськом. При цьому цікаво відзначити, що відпрізвисьцевий дериват створений автором за допомогою демінутивного (оцінного) суфікса *-in*, що зазвичай поєднується з власними іменами. Використання в якості трансформаційних моделей політиків їх прізвиськових іменувань

реалізує не тільки прагматичну функцію скорочення соціальної дистанції між особами, що мають високий соціальний статус, і рядовими членами суспільства, а й емоційно-впливаючу.

Морфологічні засоби. Використання онімів у формі невластивого їм числа може служити засобом художньої виразності, яке в теорії фігур носить назву антономазія, в ономастичній термінології – деонімізація (апеллятивація):

Las mujeres más guapas y mejor vestidas, los hombres más atractivos y perfectamente conjuntados... Fashion victims de ciudad que se enfrentaron a las zanjas y socavones con tacones de aguja y plataformas «Letizias». (ABC, 12/09/2009). Одними з фаворитів принцеси Іспанії Летиції, яка любить модне ефектне взуття, є туфлі на підборах і маленькій платформі, які в іспанській пресі охрестили як 'Letizias' o 'Letizios'.

У наступному прикладі омонімічний антропоніму апелює **Letizias** позначає вже шоколадні цукерки, які виготовляють у маленькому селищі Рібадеселья, де проводила своє літо майбутня принцеса Летиція, і де й досі мешкає її бабуся:

«Lo que busca es un dulce típico que refuerce la marca e imagen de este municipio serrano, que se convierta en su sello de identidad y fomenta el turismo local. Toledo tiene sus mazapanes, La Roda sus Miguelitos, Mallorca sus ensaimadas, Ribadesella sus Letizias y muy próximamente Galapagar tendrá sus «Galapines», han explicado en el Consistorio. (ABC, 22/11/2013).

Необхідно відзначити, що апеллятивна лексика антропонімічного походження, що увійшла до словникового складу мови, відрізняється нейтральною модальністю. Водночас оказіональні семантичні деривати виявляються більш експресивними і тому нерідко виступають у реченні як відантропонімічні оцінні лексеми.

Антропоніми мають можливість диференційовано використовувати свій семантичний обсяг за допомогою різних контекстуальних маркерів, з яких у публікаціях преси найчастіше зустрічаються означені і неозначені артиклі. Вживання означеного артикля у поєднанні з прізвищами (рідше з особовими іменами) відомих жінок вищого світу, політичних діячів (жінок) і актрис

імплікує не тільки вказівку на популярність даної особи (*la Preysler, la Obregón, la Trini*), але і висловлює високу оцінку професіоналізму референтів (*la Thatcher, la Caballé*): *La Caballé se despedirá de los escenaríos cuando cumpla 80 años.* (EL MUNDO, 12/04/2013).

Лексико-синтаксичні засоби. Власні назви (антропоніми) виявляють свій величезний креативний потенціал не тільки у дериваційних процесах, але й у так званій ономастичній грі, яка заснована на актуалізації асоціативного потенціалу власної назви. Серед структурно-семантичних прийомів трансформації власних назв, що функціонують у газетах, слід виділити у першу чергу парадигматичні зміни ономастичних одиниць, наприклад, омонімію. Даний прийом дозволяє “досягти експресії тексту через подвійну актуалізацію смислів, яка здійснюється накладанням ономастичної одиниці на омонімічне їй слово” [8:175].

Aguirre, sin ser bolivariana, es también un inquieto e inquietante animal político, no sabemos si se alimenta de carne cruda, pero tiene olfato para saber dónde se plantará un casino o por qué debe ayudar al señor Carrmero a enderezar su mente mientras esté en la cárcel. Nada mejor para un hombre preso que un poco de Esperanza. Y un poco de Esperanza es mucho. (EL PAÍS, 05/01/2013).

У даному випадку ім'я глави автономії Мадрида Есперанси Агірре є омонімом загального імені “*esperanza*”, (надія), настільки необхідна іспанському політику Анхелю Карромеро. Карромеро був засуджений на Кубі до 4 років позбавлення волі за ненавмисне вбивство у результаті ДТП двох людей, але, завдяки Агірре, у рекордні терміни його репатріювали до Іспанії, де через 13 днів він вже вийшов на свободу. Зі зв'язками Агірре можна припустити, що помилювання довго чекати не доведеться.

Екстралінгвістичні засоби (прецедентність). Для реалізації комунікативної функції власної назви важливу роль відіграють фонові знання. Визнання існування фонових знань дозволяє говорити про те, що у онімів існує лексичний фон, часом більш об'ємний, складний і різноманітний, ніж у імен загальних. Імена, що містяться у фонових знаннях певного суспільства, є для нього символічними і можуть виражати емоційно-експресивну оцінку. Ця особливість

пропріальної лексики зумовила виникнення поняття “прецедентна власна назва”, під яким розуміється онім, що має відношення до широко відомого тексту чи ситуації, які виступають у якості прецедентних, або ім’я-символ, певний збірний образ, виразник певного набору якостей.

На наш погляд, найбільш яскраво феномен прецедентності проявляється у сфері антропонімів, що вживаються в газетно-публіцистичному дискурсі: *Porque el felipismo esta ahí, renovado, rampante y, sobre todo, ramplón. El felipismo sigue vivo y eso nos hace temer que Zapatero, a quien llaman «Bambi», sea un carnívoro disfrazado.* (ABC, 17/04/2004). Соратники по партії прозвали Сапатеро Бембі. Причиною тому є підкреслена м’якість манер і вміння обходити гострі кути.

Para que Vladimir Putin pudiese gobernar Rusia de manera democrática alguien tuvo que tocar las teclas adecuadas para trucar todo el sistema y evitar el colapso. Ese impetuoso 'Rasputin' del siglo XXI fue Vladislav Surkov, que desde su despacho en el Kremlin ejerció de arquitecto del 'putinismo' entre 1999 y 2011. (EL MUNDO, 09/05/2013). Владислав Сурков, найбільше відомий як архітектор путінської системи правління, ототожнюється з Распутінім як володар репутації надприродно вправного політичного воротили.

У наступному прикладі власне ім’я накладається на омонімічний йому елемент прецедентного тексту (відоме іспанське прислів’я), при цьому відбувається актуалізація етимологічної семантики антропоніма і весь зміст прецедентного тексту починає транслюватися вже на конкретну людину, що носить це ім’я: *No les impresionó la oferta del Presidente Rodríguez Zapatero para mediar en el conflicto entre Colombia y Venezuela. El ministro de Defensa colombiano, Gabriel Silva, despachó al mandatario español con una frase manida: "Zapatero a tus zapatos".* (ABC, 16/09/2009).

“Сапатеро, займався б ти своєю справою” – такими словами відреагував Міністр оборони Колумбії Габріель Сільва на пропозицію глави уряду Іспанії Хосе Родрігеса Сапатеро стати посередником у вирішенні конфлікту між Колумбією і Венесуелою. Прізвище Хосе Родрігеса Сапатеро має прозору етимологію свого походження від

прізвиськового іменування “zapatero” (чоботар). Тому іспанське прислів’я *Zapatero a tus zapatos* “Чоботар, займайся своєю справою (букв, чоботами)” у даному контексті набуває іншого значення: “Сапатеро, займайся своєю справою (= не лізь у політику інших держав)”. Експресія даного висловлювання підсилюється прийомом каламбуру, що призводить до посилення прагматичного впливу на адресата.

Висновки і подальші перспективи дослідження. Проаналізований сучасний публіцистичний матеріал в іспанських періодичних виданнях дає підставу вважати, що різні антропонімічні моделі використовуються у них поліфункціонально. З одного боку, – у номінативній функції, а з іншого, – у підвищено-експресивній. За рахунок дериваційних можливостей антропонімів, мовної гри з актуальним і прецедентним ім’ям досягається не просто емоційно-інтелектуальний вплив на читацьку аудиторію, але втілюється політичний підтекст публікацій.

Антропоніми у поєднанні з означеним / неозначеним артиклями, виконують не стільки репрезентативну, скільки оцінну функцію при референції до конкретної особи.

Отже, завдяки ряду особливостей (специфічність семантики, здатність концентрувати у собі інформацію широкого, енциклопедичного характеру, морфологічна відокремленість (з точки зору категорії числа), схильність до свідомого регулювання з боку носіїв мови) антропоніми є одним з найяскравіших засобів створення експресії і вираження авторської оцінки. Їх широкий інформативний потенціал розкривається у контексті, важливу роль при цьому відіграє дискурс вживання, оскільки і подача, і інтерпретація закладеної в онімах інформації (як лінгвістичної, так і екстралінгвістичної) залежать від ідеології дискурсу, його цільової аудиторії і т. д.

Подальше вивчення іспанських антропонімів доцільно проводити з точки зору їх репрезентації у офіційній і бульварній пресі з урахуванням їх різних функціонально-стильових особливостей.

ЛІТЕРАТУРА

1. Швейцер А. Д. Контрастивная стилистика : Газетно-публицистический стиль в английском и русском языках / Александр Давидович Швейцер. – М. : УРСС Эдиториал, 2009. – 236 с. 2. Алимova P. P. Неология в современном испанском газетно-публицистическом дискурсе: деривационные и лексико-семантические процессы : автореф. дисс. на соискание ученой степени канд. филол. наук: спец. 10.02.05 “Романские языки” / Алимova Рушания Рашитовна; Московский государственный институт международных отношений (Университет) МИД РФ. – М., 2013. – 22 с. 3. Паневина И. А. Лінгвістична Емоціонально-експресивна антропонімічна лексика в газетно-публицистическом дискурсе (на материале смоленских СМИ) : автореф. дис. на соискание научной степени кандидата филол. наук : 10.02.01 “Русский язык” / Ирина Анатольевна Паневина; Смоленский государственный университет. – Смоленск, 2011. – 23 с. 4. Шеминова Н. В. Особенности функционирования антропонимов в современной испанской прессе) : дисс. на соискание ученой степени канд. филол. наук : спец. 10.02.05 “Романские языки” / Наталия Владимировна Шеминова; Воронежский государственный университет. – Воронеж, 2006. – 220 с. 5. Толстова О. Л. Семантичні особливості компаративних фразеологізмів сучасної іспанської мови з ономастичним компонентом // Проблеми семантики слова, речення та тексту : зб. наук.пр. – Вип. 30 / відп. ред. Н.М. Корбозерова. – К. : Вид. центр КНЛУ, 2013. – С. 300–306. 6. Fernández García M^aJ. La creatividad léxica en el lenguaje político de la prensa (elecciones generales de 1996) / María Jesús Fernández García. // La lengua y los medios de comunicación : actas del Congreso Internacional celebrado en la Universidad Complutense de Madrid en 1996 / coord. por Joaquín César Garrido Medina. – Madrid : Universidad Complutense, 1999. – Vol. 1. – P. 419–434. 7. Лесько Х. Полісемантична природа аугментативного суфікса -azo (на матеріалі сучасної іспанської преси) / Христина Лесько. // Вісник Львівського університету. – Серія іноземні мови. – Львів, 2013. – Вип. 21. – С. 144–149. 8. Батурина Л. А. Приемы трансформации онимов в газетной публицистике / Л.А. Батурина // Ономастика в кругу гуманитарных наук: материалы междунар. науч. конф., Екатеринбург, 20-23 сент. 2005г. – Екатеринбург : Изд-во Урал, ун-та, 2005. – С. 175–176.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. ELMUNDO.es [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.elmundo.es/>. 2. EL PAÍS. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://elpais.com/>. 3. ABC.es. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.abc.es/>.